

Alelie Coronel-Camitan
(Põhineb tõestisündinud lool.)

Lugu leidis aset Filipiinidel.

Dave kuulis, kuidas ema ta magamistoa uksele koputas. Aeg oli ärgata. Ta veeretask end voodist välja ja pesi näo puhtaks. Seejärel läks ta ema, isa ja õdede-vendade juurde eestuppa.

„Tere hommikust!” ütles ema. Dave naeratas uniselt. Pere põlvitas ja isa alustas päeva palvega.

„Ma tahan jagada täna hommikul ühte suurepärasest pühakirjakohta,” ütles ema. Ta avas Mormoni Raamatu. „See on Moroni 7:45. „Ja ligimesearmastus on pikameelne ja lahke.””

Dave mõtles sellele pühakirjakohale, kui ta kooliks valmistus. Ta tegi enne uksest väljumist palve. „Palun aita mul olla täna lahke,” palvetas ta.

Dave'il oli rõõmus tujuga, kui ta klassis koolitoidi tegi.

Ta kuulas hoolega, kui õpetaja Frida andis neile uusi sõnu, mida kirjutama õppida.

Peagi saabus lõunaeg.

Dave ostis

karamelliseeritud maguskartuleid ja külma mahla. Ta võttis koos sõpradega istet ja hakkas juttu ajama.

Peagi kuulis ta kõrvallaua lapsi. Kaks poissi kiusasid uuemat poissi, kelle nimi oli Jose. Jose oli oma vanuse kohta väike, kuid ta oli teistega sõbralik ja töötas tunnis tublisti. Teised poisid sõid lõunat, kuid Josel lõunasööki polnud.

„Miks sa nii väike oled? Kas sul pole kodus süüa?” küsis Antonio.

Dave pööras end parasjagu poiste poole, kui Joaquin Jose kotti haaras ja Antoniote viskas. Jose jooksis Antoniote järele, et oma asju tagasi saada.

„Palun anna mu kott tagasi,” ütles Jose.

Kuid Antonio ja Joaquin ei kuulnud teda. „Su kott on nii vana ja kole!” ütles Joaquin.

Dave kuulis kõiki neid õelaid sõnu, kuid pabistas ja kartis Joseid aidata. Mida teised lapsed arvavad? Kas Joaquin ja Antonio hakkavad ka tema üle nalja heitma?

Kuid siis meenus talle pühakirjakoht, mille ema tol hommikul ette oli lugenud.

Ligimesearmastus on

LÕUNA AJA LAHKUS

Kas teised poisid hakkavad ka tema üle nalja heitma?



lahke. Jeesus Kristus tahab, et ka tema on lahke. Ta pidi seda tegema, sest nii on õige.

Dave tõusis püsti ja vaatas teiste poiste poole. „Lõpetage Jose kiusamine. Palun andke talle kott tagasi.”

„Milles su probleem on?” küsis Joaquin.

„Miks te olete Jose vastu nii õelad? Ta ei teinud midagi valesti,” ütles Dave. Seejärel hingas ta sügavalt sisse. „Jeesus armastab meid kõiki ja tahab, et me oleksime lahked. Palun ärge kiusake Jose. Kiusamine on vale. Kui te seda jätkate, kutsun ma õpetaja Frida.”

Antonio põrnitses oma kingi. Ta andis kotti Josele tagasi. „Vabandust!” pomises ta. Ta läks koos Joaquiniga oma kohale tagasi.

„Aitäh!” ütles Jose.

Dave patsutas Josele õlale. „Me oleme nüüd sõbrad.”

Jose naeratas.

Kodus rääkis Dave juhtunust oma perele.

„See polnud kerge, aga sa tegid õigesti,” ütles isa.

„Ma olen uhke, et sa oled lahke,” ütles ema. Kui ema tal järgmine päev lõunasööki pakkida aitas, küsis Dave: „Kas me võiksime palun kaks võileiba teha?”

„Miks? Kas sul on nii suur nälg?” küsis ema.

Dave naeris. „Ei, aga ma märkasin eile, et Josel polnud süüa. Tahan temaga oma toitu jagada.”

„See on väga hea mõte!” Ema võttis veel leiba ja Dave tegi veel ühe võileiva.

Lõunajal istusid Dave ja Jose teineteise kõrvale ja sõid koos oma võileiba. Nõudis julgust, et õelda teistele lastele, et nad Joseid ei kiusaks. Kuid Dave'ile meeldis ta uus sõber ja ta teadis, et Taevane Isa on rõõmus, et ta otsustas lahke olla. ●